

Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Intrării Maicii Domnului în Biserică

În această zi de praznic sfânt, Eu, Domnul, vin cu oaspeți cerești la masa Mea cu tine, poporul Meu, căci mama Mea Fecioara are cinste mare între sfinți și între îngeri și are șirag de prooroci în jurul ei acum și iau din slava ei și gustă ei bucuria cea văzută de ei de departe, până să vină împlinirea ei pe pământ, căci s-a născut apoi pe pământ copila care avea să crească și să fie ea mama Mea, împlinirea proorociilor din vreme rostite ca să se împlinească pe pământ între oameni, după a cerului lucrare.

O, cum să sărbătorim noi această zi de praznic, fiilor? Mama Mea Fecioara stă în slava ei sărbătorească în ziua aceasta, dar privirea ei, grija ei e după voi, cei lucrători Mie pe pământ pentru Scripturile cele pentru acum. Ea este cu întărirea, cu veghea, cu paza, cu grija ei de mamă cerească după voi, căci pe pământ e greu, e numai întuneric, e numai înșelare peste oameni, e numai amar tot dulcele cel gustat de om, căci tot ce e dulce la om, e amar și e lacrimă la Dumnezeu și la sfinții Lui. Sărbătoarea cerului cu voi este aceea de a vă hrăni pe voi cu duh de veghe, cu povață mereu pentru Dumnezeu, cu mult cuvânt de învățătură de taină, fiilor, căci omul trebuie să se facă om nou ca să poată el fi al lui Dumnezeu acum și pe vecii.

Așezăm pe masă cuvânt de hrană, că mulți iau și se hrănesc din masa Mea cu tine, poporul Meu. Bucuria Mea de la aceștia ar fi întreagă dacă ar lua în ei frica de Dumnezeu ca să împlinescă și ei ceea ce Eu ție îți cer să îplinești și să fii. Celui ce voiește să împlinescă și el așa cum cer Eu înaintea Mea viața de creștin în vremea aceasta, o, îi trebuie iubire mare și veghe mare unuia ca acesta. Eu pun pe masă voia Mea, iar omul ia cât voiește el să ia atunci când ia de pe masă cuvântul Meu, pe care-l dau ca să-l știe oamenii, numai că lucrarea de om nou e multă și e mereu, nu e numai o parte, nu e numai când și când. O, nu poate omul să fie pe jumătate vechi și pe jumătate nou, căci numai lucrul cel întreg are față întreagă, iar Eu am de pus pe masă mereu cuvânt pentru facerea omului și mereu putere pentru om, căci voiesc să fie omul voia Mea și să nu mai fie el voia lui, că piere prin voia lui omul.

O, nici unul nu zice că slujește pe satana, dar sunt mulți care zic că slujesc lui Dumnezeu, numai că slujirea înaintea Domnului este împlinirea poruncilor Lui și iubirea de aproapele, și este veghea pentru venirea Domnului și este duh de pocăință mereu, duh blând și smerit, neputând acestea să facă vreun rău la careva.

Îndemn pe toți cei care iau din această masă cerească și le spun: o, să nu faceți rău lui Dumnezeu! Cântăriți-vă păcatele și veți vedea dacă mai puteți să judecați pe semenii voștri! Uitați-vă la Domnul, nu la om, căci altfel nu veți scăpa de păcatul judecății de frate, păcat făcut atâta de ușor de orice om.

Cei ce au cunoscut această lucrare de cuvânt și n-au urmat întocmai lumina ei și s-au depărtat de ea spre lume și în fața lumii, nici unul din ei nu va fi să nu fie rușinat mult pe pământ ca să se căiască apoi și să nu fie rușinat și în cer, iar Eu, Domnul, le spun și la aceștia: întoarceți-vă la credință ca să nu fiți rânduiți pentru ziua judecății pentru acest păcat, care Mi-a dat hulei lucrarea cuvântului Meu și pe cei ce Mă poartă spre pământ și spre om, dar Eu sunt gata să pierd acest păcat numai să vă salvați voi viața și credința, măi fiilor.

Iată, omul nu poate fi pe jumătate nou, pe jumătate viu, și vin să-l învăț pe om lucrul cel întreg pentru Domnul, că Mă doare de la om, căci Eu Mă fac lui cunoscut, iar el nu împlinește în el decât cât vrea el, și se mângâie pe sine că nu poate mai mult, dar este scris că tot omul care cunoaște căile Mele și nu umblă pe ele, să nu vorbească despre Dumnezeu acela, că-I face pagubă Domnului, fiindcă omul care-l vede pe acesta zice că atâta îi cere Domnul și lui, atât cât

vede la cel neîmplinit, care grăiește oamenilor despre Dumnezeu. O, nu așa este voia lui Dumnezeu cu omul, nu este ea cât este voia omului înaintea lui Dumnezeu.

E nevoie de multă învățătură peste om. Mulți dau să se aleagă pentru Dumnezeu, dar ei nu știu să moară ca să știe să trăiască apoi, că Mă uit la om și Mă doare de la el. Sunt mulți care se cred ai lui Dumnezeu. Au fost și sunt mulți și din cei care au luat și s-au hrănit din cuvântul Meu cel de ieri și cel de azi, dar nu s-au statornicit ei întru plăcerea Mea. Omului care îi sare țandura din te miri ce, din nemulțumirea pe care și-o face la orice pas, acela nu este om sănătos cu mintea și nici cu inima cea pentru Dumnezeu, ci e numai pentru sine cu inima și nu am ce să-i fac unui așa om dacă el nu caută vindecare cu tot dinadinsul din mâna unui doctor de suflete, din mâna unui suflet iubitor de Dumnezeu și lucrător cu Dumnezeu între om și Dumnezeu, așezat de Mine, Domnul, pentru mântuirea omului, pentru vindecarea de sine a omului care caută această vindecare, dar nu și a aceluia care nu caută după vindecarea aceasta. Când vreau să-i vorbesc omului, îi vorbesc prin om, și ca din legea Mea grăiesc lui, stârnind duhul unui om ca să-l întorc spre Mine pe cel pe care îl caut, dar trebuie primire pentru Dumnezeu așa cum Avraam L-a primit și L-a cunoscut și a grăit Lui plin de credință.

O, trebuie întregime în iubire, iar omul trebuie să învețe să-L iubească pe Dumnezeu cât mai pe voia Sa, cât mai pe așteptarea Sa și nu să-și aleagă singur cât poate să facă aceasta. Lumea n-are decât să spună pe limba ei că o iubește Dumnezeu, dar creștinul trebuie să-L iubească el pe Dumnezeu, și tot așa să și spună, și e multă și mare această lucrare de iubire, căci diavolul cântă pe pământ cântec de iubire pentru cuvântul iubire, pentru simțământul de iubire, dar nu e pentru iubire acest cânt, căci iubirea este numai Dumnezeu și trebuie întreagă atunci când ea este în om pentru Dumnezeu.

O, mama Mea, în ziua ta de praznic M-am așezat să-l învăț pe om iubirea cea din cer, mamă. Ce altceva avem Noi de dat omului decât învățătura cea de sus? Las graiul tău să se dea omului cu dulcele cel de sus, căci omul este deprins numai cu cele de jos, mamă. Binecuvintez cuvântul tău de praznic, că mare praznic este învățătura Noastră peste pământ! O, de-ar iubi gustul ei cei ce dau de ea în calea lor, mamă! Tu ești pildă de om nou, plin de Dumnezeu. Arată-ți duhul tău oamenilor, mamă! Amin.

— *Duhul meu, Iisuse Doamne, Fiule al meu, este și el fecioresc, ca și trupul meu, căci lumea și duhul ei nu s-au cuibărit în duhul meu în vremea mea de pe pământ. Tu ai lucrare sfântă de lucrat în ziua aceasta cu poporul Tău la izvor și stăm cu el la lucru sfânt, și mă așez cu el la lucru și eu apoi, căci duhul meu tânjește să-l învățăm pe tot omul de la masa Ta de cuvânt, că e zi de slavă pentru mine în cer și pe pământ. Să dăm loc slujirii sfinte pentru această zi mare și să așezăm apoi tot cuvântul cel cu lucru mult în el pentru om, căci omul nu știe să fie cu Dumnezeu așa cum se cere pentru această slujire, Fiule Doamne. Pace lucrului sfânt al sărbătorii de azi în mijlocul poporului Tău la izvor, o, Fiul meu iubit Iisus! Amin.*

— O, mamă Fecioară, stăm cu ei la lucru sfânt și Ne așezăm apoi cu grăirea ta dulce pentru ei și pentru tot omul care ia de la Noi, mamă.

Binecuvântată să fie această zi de praznic sfânt și de lucru sfânt! Mama Mea Fecioara este purtată de heruvimi și de serafimi, cu toată suita de sfinți care petrece ziua cea de praznic pentru ea. Lucrăm după puterea cea de jos cu toate cele de sus, ca să cuprindem ceea ce este de grăit și de lucrat în lung și în lat pentru cei credincioși și pentru cei necredincioși, căci tot ce este în cer și pe pământ este sub stăpânirea Mea, căci Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt are totul în stăpânirea Sa. Amin, amin, amin.

Am lucrat în cer și pe pământ laolaltă slujirea cea sfântă a zilei de azi, zi de sărbătoare mare pentru mama Mea Fecioara, și punem în carte acum cuvânt sfânt pentru viață sfântă în om, cuvânt cu putere, lucrarea facerii omului cel nou, om după chipul și asemănarea lui Dumnezeu,

căci mama Mea Fecioara Îmi voiește Mie dorul împlinit, că Mi-e dor de începutul Meu cu omul când Eu l-am zidit ca să-Mi fac în el odihna Mea, loc în care să Se poată odihni Dumnezeu, numai că omul cel zidit de Dumnezeu și-a luat apoi el loc în el ca să împărățească el în el și peste toate între cer și pământ ca un dumnezeu și nu ca o lucrare a omului pentru Dumnezeu, și Mi-a răsturnat el atunci statul Meu în el și nu este omul altfel de atunci și până azi. Eu însă, pentru că sunt Făcătorul a tot și a toate, am grijă mare să aduc, cumva, la înfățișarea cea dintâi lucrarea facerii, și lucrez cu grijă mare, de șapte mii de ani lucrez cu grijă aprinsă și aștept clipa să cuvintez cuvânt proaspăt pentru arătarea celor nou lucrare și să spun: *«Iată, noi le facem pe toate!»*, și să fie iarăși frumos și sfânt totul ca și la început, când am zidit lumea. Acum însă am între pământ și cer lumea oamenilor, iar duhul lumii e străin de Duhul lui Dumnezeu, și tot ce nu este cu Dumnezeu se strică, se stâlcește de tot și nu mai are nici un chip, și asta a făcut duhul lumii cu făptura cea omenească, și trebuie să-i grăiesc omului aceasta literă cu literă, cuvânt cu cuvânt, ca să-Mi fie dreaptă apoi judecata lucrurilor toate, după cartea facerii cea din cer între pământ și cer, căci este acum altă facere între pământ și cer, este facerea pe care a făcut-o și o tot face omul, căci el și-a zis: *«Pune-voi scaunul meu mai presus de ceruri și peste Cel Preaînalt îl voi pune!»*. O, numai îngerii Mei știau slava domniei Mele, slava Celui Preaînalt, iar omul a născut în el gând ascuns după ce i-am dat să stăpânească lucrarea Mea cea pentru el și să-L recunoască de Stăpân peste el pe Făcătorul lui și a toate cele făcute de Dumnezeu, văzute și nevăzute, după lucrarea lor.

O, poporul Meu, e nevoie de adâncă smerenie în om pentru slujire a sa înaintea lui Dumnezeu sau înaintea omului. O, poporul Meu, duhul rău stă bine ascuns de șapte mii de ani ca să facă el în fiecare om ceea ce a făcut atunci omul cel zidit de Dumnezeu și care s-a semețit după ce îngerii lui Dumnezeu slujeau lui cu bucurie și cu iubirea cea de sus. O, fiilor, nu s-a născut în oameni până azi înțelepciunea care-i trebuie omului ca să se uite el bine cât strică, cât bine strivește semeția în om, căci omul cel întâi zidit, semețindu-se după ce i-am supus lui toate spre slava Mea și spre bucuria lui cu Mine, Mi-a strivit el apoi și slava îngerilor, iar îngerii Mei cei întâi, slujitori omului după ce l-am zidit și i-am dat lui Edenul de casă, și-au pierdut slujirea lor cea pentru Mine, căci s-au plecat omului, dar omul era semeț acum, căci s-a văzut mare și puternic prin ceea ce Eu i-am dat, și a stricat atunci omul în cer și pe pământ locul lui, și locul Meu din el l-a stricat atunci și a adus durere și cădere pentru îngerii care știau bine scaunul Meu de domnie și slava lui, unde ei Îmi slujeau.

Voiesc să-l învățăm pe om duhul credințioșiei față de Dumnezeu și față de om, o, mamă scumpă a Mea și a fraților Mei iubitori de Dumnezeu în cer și pe pământ, și hai să cuprindem ceea ce este de grăit și de lucrat în lung și în lat peste cei credințioși și peste cei necredințioși, mamă! Hai să arătăm la toți duhul tău, facerea lui cea de la Dumnezeu, mamă, pilda de om nou, plin de Dumnezeu, o, mama Mea. Amin.

— *E ziua mea de lucru sfânt peste pământ prin biserica Ta cea de nou Ierusalim, o, Fiul meu Iisus Hristos, Domnul meu și Dumnezeul meu. E zi de lucru mult și scump, că e din cer lucrul Nostru, și e durere în Noi, fiindcă s-a așezat prea departe pământul de cer, iar omul de pe pământ are aceeași nevedere ca și omul cel de la început în rai, care s-a voit liber de Dumnezeu, ba mai mult, Fiule Doamne. Noi Ne așezăm acum să punem pe masa poporului cuvântului Tău hrană de cuvânt pentru toată facerea, care Ne ascultă ochi și urechi, căci numai ceea ce are pentru Tine ochi și urechi stă să Ne asculte, iar cine are pentru sine ascultă de sine și trage și facerea Ta să asculte de sine, și acesta este omul; omul care seamănă cu cel întâi zidit de mâna Ta după ce el a căzut prin semeție. Tot omul care face păcate împotriva facerii lui cea de la Tine este om semeț, om după chipul și asemănarea omului cel zidit de mâna Ta și căzut prin semeție apoi.*

O, luați și beți din acest izvor de cuvânt, voi, fi ai pământului, fi ai oamenilor! Luați și învățați întoarcerea acasă pe calea duhului pocăinței, căci tot omul a căzut din Dumnezeu odată

cu căderea omului întâi zidit de mâna lui Dumnezeu-Cuvântul când sfatul Treimii dumnezeiești a hotărât așa: să facă om după chipul și asemănarea Sa.

O, Doamne Cuvinte, le arăt oamenilor calea, ridicarea din păcatul semeției zidite în om încă de la început de omul cel de la început, care s-a semețit peste Tine după ce l-ai zidit. Calea de întoarcere este să-și plângă omul acest păcat și să și-l osândească fiecare în el însuși, ca să vadă îngerii cei slujitori omului pentru acest păcat și să nu mai poată ei sluji duhului semeției din om și să fie eliberați din slujire acești îngeri căzuți dinaintea tronului Tău cel slăvit. O, să-și vindece omul căderea și să vindece și căderea îngerilor slujitori lui pentru semeția din el! Desfacem acum taină mare, ca să-și știe omul păcatul și să plângă înaintea Ta pentru iertarea lui, căci până acum nu s-a descoperit desăvârșit cât a stricat și cât strică în cer și pe pământ semeția omului, care de șapte mii de ani stă deasupra lui Dumnezeu, nebăgând în seamă pe Făcătorul a toate, iscodind pe pământ și în văzduh cu fățărnicia lui tainele cele ascunse ale lui Dumnezeu ca să le strice, zice el, și să fie el Dumnezeu, și să spună că el știe, și nu Dumnezeu.

O, nu uitați, voi, fii ai pământului, că acum două mii de ani și mai bine a venit Dumnezeu pe pământ și S-a dovedit pe Sine Dumnezeu cerului și al pământului, plin de har și de adevăr, arătând omului umilița Sa cea sfântă, pe care trebuia s-o aibă tot omul, și din care a căzut prin semeția cea asupra lui Dumnezeu, iar când Adam L-a văzut din iad atâta de slăvit prin smerenia Sa pe Domnul, a văzut atunci păcatul său cel împotriva lui Dumnezeu și a îngerilor lui Dumnezeu cei din fața tronului slavei dumnezeiești, și și-a înțeles căderea și a înțeles căderea tuturor oamenilor din pricina păcatului său.

Grăiesc cu Tine, Doamne Cuvinte, Fiule al meu, ca să vadă oamenii duhul meu, care este din Făcătorul meu, Dumnezeu, și de El așezat înăuntrul meu pentru smerenia mea. Îmi arăt oamenilor duhul meu și smerenia lui, Fiule Doamne, și pe care trebuia s-o aibă omul cel întâi zidit și toți apoi din unul în altul înaintea Ta. Hai cu mine în grăire, Fiule scump! Hai, că nu știu oamenii, nu știu nici cei ce zic că știu despre Tine și de la Tine, nu știu aceștia cum a fost căderea îngerilor, nu știu că nu îngerii, ci numai omul a întins mâna peste Tine și s-a făcut el atunci cădere peste îngerii slujitori tronului Tău slăvit! Spune-le oamenilor, că nu știu oamenii ceea ce numai Tu ai văzut și știi, căci ești Fiul Tatălui, Cel mai înainte de vecii născut din Tatăl, ești Cel ce este, Fiule scump! Amin.

— Le spun, mamă, le spun așa cum le-am spus și ucenicilor Mei acum două mii de ani când au venit la Mine cu bucurie după ce i-am trimis să lucreze peste oameni prin trimiterea Mea pentru semne și minuni în numele Meu, și căroră se aplecau duhurile îngerilor căzuți, văzând în ei puterea Mea, iar Eu le-am spus lor: «Nu vă bucurați de aceasta, nu tresăltați că vi se supun duhurile rele, căci Eu am văzut pe satana ca fulgerul căzând din cer, și aveți grijă mare de numele vostru cel scris în ceruri și numai de aceasta să vă bucurați». O, mamă, iată, și bucuria poate fi semeție, și încă ce semeție, mamă! Ucenicii Mei dădeau să se bucure că li se pleacă duhurile rele, îngerii cei căzuți prin bucuria omului cel zidit de Dumnezeu și care s-a semețit bucurându-se că l-am pus să stăpânească peste cele făcute de Dumnezeu pentru el, căci când el a văzut că-l slujesc îngerii cei dinaintea tronului slavei Mele s-a semețit, bietul de el, că a luat stăpânire mare chiar și peste îngerii tronului Celui Preaînalt, Făcătorul cerului și al pământului și al omului apoi. Cine știe să citească în Scripturi poate să înțeleagă dacă voiește, căci Eu acum am deslușit păcatul semeției omului când îngerii cei dinaintea tronului Meu slujeau lui în rai ca și Dumnezeu, căci Eu, Domnul, slujesc omului de atunci și până azi.

Să se smerească omul pentru cât îl miluiesc Eu și pentru cât îl slujesc, și nu să se semețească el că ar merita aceasta, căci Adam a pierdut pacea lui și a Mea în el dacă s-a crezut vrednic. Tu însă te-ai voit slujitoare Fiului lui Dumnezeu, Care avea să vină pe pământ atunci, și te-ai smerit adânc, mamă, și ți-ai arătat duhul tău oamenilor, de atunci și până azi și până mâine, o, mama Mea. Tot omul care se semețește în el însuși și în afara lui ca un mai vrednic între ceilalți, acela este vrăjmașul lui Dumnezeu, mamă, și face și alte suflete să cadă de la Dumnezeu prin semeția

lui, iar Eu îndur pierderi mereu din pricina semeției celor ce se cred vrednici și care trag la un gând cu ei pe cei slabi ca să urmeze lor, și iată cum cad din veghe oamenii prin oameni așa cum au căzut din slavă îngerii care au slujit gândului omului semeț, așezat de Mine în rai după ce l-am zidit!

O, câtă umilință, câtă pocăință îi trebuie omului prin care cad suflete de la fața Mea, din duhul credincioșiei spre duhul ușurătății omenești și spre lepădare de Domnul, Care este calea, adevărul și viața! Omul voiește să fie el adevăr, și din această dorință a sa trage de pe cale pe cei care slujesc semeției lui, învelită în duhul fățarniciei. Nu-i trebuie omului adevăr pentru el, ci îi trebuie pocăință mereu, mereu pentru curățirea lui de păcat, căci vai omului mincinos care se vede pe sine mai bun decât pe ceilalți, judecând el peste ei și împungându-le fața, căci n-a pus Domnul pe om să judece el ceea ce Domnul are de cercetat și de lămurit, fiindcă Domnul este milos și iertător și vindecător și înnoitor, iar omul este semeț, pedepsitor, răzbunător și judecător.

Te-am arătat pe tine oamenilor acum două mii de ani, mamă, și le spun acum tuturor că îngerii cei căzuți, care s-au făcut satane, s-au temut mereu de tine cât ai stat pe pământ și n-au putut să-ți facă piedici și nu s-au apropiat de calea ta cu Dumnezeu, mamă. Stăpânitorul acestei lumi, diavolul, a fost judecat atunci prin venirea Mea pe pământ și prin moartea și învierea Mea apoi, și nici atunci n-a priceput el îndeajuns judecata lui, căci acest duh a rămas orb de tot odată cu înființarea lui între cer și pământ în clipa când îngerii s-au prăvălit din cer prin semeția omului în rai. Tu ai fost calea Mea de venire pe pământ, mamă. Frumos te-ai pregătit de la pruncie și până la venirea Mea de la Tatăl la tine și până la venirea ta la Tatăl apoi, unde Eu te-am așteptat după ce M-am înălțat de lângă ucenici cu trupul Meu cel văzut de ei până atunci.

Am dat acum, și Eu și tu, să arătăm duhul smereniei sfinte în om, mamă, și puterea lui cea pentru mântuirea omului și pentru statul Meu în om, căci tu ești pildă de om nou, după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, și n-au avut îngerii cei căzuți ce să lucreze rău prin ființa ta, căci și trupul și duhul ți-au fost feciorești, iar Eu am grăit acestea cu tine acum, în ziua ta de praznic sfânt între sfinți, pentru mărturia ta, o, mama Mea. Amin.

— *Da, Fiule, am voit eu acum să le spui Tu oamenilor cum l-ai văzut Tu pe satana ca fulgerul căzând din cer când omul s-a semețit peste Tine după ce Tu l-ai așezat în rai, unde el se bucura de slava Ta, de facerea Ta și unde îngerii cei de lângă tronul Tău slujeau lui, așa cum și Tu îi slujeai, căci Tu erai iubirea cea de lângă om și n-a avut el grijă să Te păstreze ca să nu se strice ceva din ea pentru el, așa cum eu am avut în toată vremea mea pe pământ grijă de mine și de Tine cu viața mea cea pentru Tine. Să-l prindă fiori pe cel ce se alege pentru Tine, că Tu ești mare, iar omul este mic, o, Dumnezeule Fiu, și nu e nimic omul fără Tine mereu, nici măcar mic nu mai este el când stă fără de Tine, fără să-l prindă fiori pentru cea mai mică lipsă a lui de lângă Tine și a Ta de lângă el, așa cum eu mi-am păstrat viața mea în grija aceasta, de n-a putut duhul cel rău să se bucure el de la mine pentru sacul său cel potrivit omului și Ție, Doamne.*

Le-am arătat eu acum duhul meu oamenilor și Te-am ascultat așa în ziua mea de praznic sfânt între sfinți, căci Tu ești Cuvântul de Care trebuie să asculte toți și toate între pământ și cer, între cer și pământ, o, Dumnezeule Fiu! Amin.

— O, câtă pocăință îi trebuie omului, mamă! Îl chemăm pe om la această masă, la această pomană, numai să vină omul, mamă, căci totul este în dar.

O, fii ai lui Dumnezeu, și voi, fii ai oamenilor, să nu spuneți că n-ați făcut, că n-ați greșit, căci omul cel întâi zidit s-a ascuns și nu s-a pocăit și nu s-a umilit, și a pierdut toată bucuria sa. Căutați bucuria pocăinței, că ea este așa de dulce, așa de dulce! Nu căutați bucuria semeției așa cum toți oamenii s-au învățat să guste duhul acestei fățarnicii și să nu-și simtă moartea sufletelor lor prin acest venin ucigător de Dumnezeu în om! Ucenicul Meu Petru s-a crezut putincios când a spus că nu Mă va părăsi dacă toți ceilalți vor face aceasta, și n-a trecut decât o clipă și și-a văzut neputința și și-a plâns-o cu mare pocăință, cu mare durere, chiar dacă el voia să-Mi facă bine, și iată, cel care voiește să facă binele nu poate, ci face răul pe care nu voiește să-l facă, dar

poate cel smerit, cel care are în el duhul pocăinței, lângă care nu poate semeția, căci omul este căzut prin omul cel de la început, care s-a semețit în rai.

Să luați, o, să luați de pe masa Mea cuvânt de povață pentru smerenia voastră înaintea Mea, pentru umilință în voi, fii ai oamenilor, că nu găsiți pe nicăieri așa dulce și sfântă și mare iubire și multă înțelepciune a tainelor celor de sus!

Iar tu, o, popor de la izvorul Meu de cuvânt, pune înaintea oamenilor hrană cerească, fiindcă te-am așezat ca să Mă împarți și de aceea îți dau. Numai veghea cea pentru Dumnezeu să-ți fie ție bucuria, căci neveghea pentru aceasta este urmărită de satana ca să-l prindă pe om în nepăsare și să-l culce la pământ, sfârtecând cămășuța lui cea de sus.

Omul trebuie să se facă om nou ca să fie el al lui Dumnezeu acum și pe vecii. Îi trebuie iubire multă omului, iar unde ea nu poate atât cât să-l facă aprins și sfânt pe om, acolo e bună frica de Dumnezeu, frica să nu-L piardă omul pe Dumnezeu, și aceasta înseamnă smerenie și veghea pentru smerenie, căci Eu, Domnul, am stat numai smerit înaintea Tatălui și înaintea oamenilor, tăinuindu-Mi dumnezeirea, pentru ca să arăt smerenia Mea. Amin.

Îmi sfârșesc acum cuvântul cel pentru ziua de praznic a mamei Mele Fecioara când ea prin vârsta ei pruncească s-a dat lui Dumnezeu și a rămas a lui Dumnezeu pe vecii. Pe veci de veci să fii al Meu, o, poporul Meu, căci cine nu are o așa soartă, acela este om semeț, prin care cad cei ce slujesc duhului lui, precum îngerii slujitori semeției omului în rai au căzut dinaintea Mea.

Să fie multă învățătură și mereu să fie în mijlocul tău duhul învățaturii sfinte, poporul Meu, căci veghe mai mare ca aceasta nu poate să fie și să-l țină pe om în Duhul Meu, în casa îndurării, fiilor. O, învățați, așa cum Eu aștept de la cei credincioși lucrare, învățați duhul și lucrarea apostoliei și așezarea în mare smerenie de duh pentru această lucrare, care-L ține pe Domnul pe pământ cu oamenii, și pe fiii lui Dumnezeu în sălașul îndurării și al mângâierii cea de sus, fiilor.

Pace ție, popor de la izvor, împărțitor de cuvânt, împărțitor de Dumnezeu, căci Dumnezeu-Cuvântul Se face izvor și râu de izvor în mijlocul tău! Amin, amin, amin.

21 noiembrie/4 decembrie 2011